

Dat Carla Holzenspies iets heeft met uilen wisten we van haar vele verhalen al. Deze keer raakt ze in gesprek met de bosuil en nog een andere uil.

Carla Holzenspies

Communiceren met bosuilen

Jarenlang heb ik een relatie gehad met een vrouwtjes bosuil.

Als nestjong van ongeveer twee weken oud werd ze bij me gebracht. Bij elke voedselbeurt liet ik het "hoe-hoe-hoe"-geluid van een mannelijke bosuil horen.

Communicatie in dezelfde taal wekt vertrouwen. Toen ze volwassen was antwoordde ze met een "kewiep", zodat ik eindelijk wist tot welk geslacht ze behoorde.

Al gauw leerde ik de bosuistaal. Een trillende "hoe-hoe-hoe" betekende "kom bij me". Iets wat leek op "uil-uil-uil" was een verzoek om haar aan te halen.

Bos- en kerkuilen houden ervan om aangehaald te worden. Wat je niet hoeft te proberen bij de drie andere Nederlandse uilensoorten.

"Kiede-kiede-kiede" betekende "Blijf van me af". Bij het schoonmaken van haar verblijf stootte ik weleens tegen de zitstok waar ze op zat. Meteen sloeg ze haar klauwen in mijn hoofdheid. Als je probeert los te komen gaan de nagels nog dieper in je huid zitten. Maar nu wist ik wat ik zeggen moest. "Kiede-kiede-kiede" en weg waren de klauwen. Zo leerde ik vrijwel accentloos bosuils te spreken.

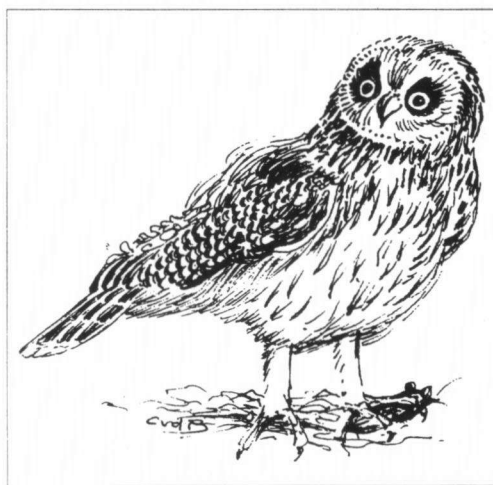
De relatie was zo goed, dat ze zelfs 7 eieren legde en mij als echtgenoot beschouwde. De eierenproductie kwam op gang doordat ik haar over haar rug streelde. Aan de overkant van mijn huis woonde in het Ericabos een bosuilman, die kennelijk op zoek was naar een partner. Ver hoefde hij niet te gaan.

Even de weg over om neer te strijken in de populier, vlak bij het verblijf van mijn uil. Even later klonk er in het duister een uilenduet dat steeds heviger werd. Af en toe afgewisseld met afgrijselijke kreten. Dat lawaai vond vlak bij mijn slaapkamer plaats en het stoorde me in mijn slaap. Ik opende het raam, klapte in mijn handen, zwaaide met een handdoek. Niets hielp. "Is het gedonder nou afgelopen" schreeuwde ik. Nou, ze begonnen pas. Waar bemoeide ik me mee!

Ten einde raad ging ik de tuin in en klapte in mijn handen. De liefdeskreten gingen onverstoord door. Uiteindelijk gaf ik een flinke trap tegen de populier en ziet, uilemans ging meteen op de wieken. Vogels hebben in de huid van hun poten "lichaampjes van Herbst" zitten. Deze orgaantjes komen het meest voor op naakte delen van de huid, rond de basis van elke veer, op de snavel en de tong. De poten registreren de trillingen van de grond of van de tak waarop de vogel zit. De rust was teruggekeerd. Dank zij "Herbst" kon ik mijn slaap hervatten.

Een vogelliefhebber, die bij mij in de buurt woont, heeft al jarenlang een uilenestkast in zijn tuin hangen, waar de bosuil graag gebruik van maakt. Op een dag, 's morgens vroeg, streek het bosuilvrouwtje neer in de beuk

die in mijn tuin staat. Met een "kewiep" riep ze haar echtgenoot op, die echter geen antwoord gaf. Hij had zeker bezigheden elders. Om haar niet teleur te stellen opende ik het bovenraam en liet de mannelijke roep horen. Geen antwoord. Ik herhaalde de roep. Ze zweeg in alle talen. Dat was haar partner niet, die zich daar liet horen en ze vloog weg. Intussen was in de ochtendschemer een man van zijn fiets gestapt, die kennelijk verstand van bosuilen had. Omhoog kijkende liet hij een "kewiep" horen. Om ook hem niet teleur te stellen antwoordde ik vanuit mijn slaapkamerraam met de bosuilenroep. Zo hebben we een hele tijd een duet gevoerd, waar de echte bosuilen nog wat van konden leren. Nagenietend van dit ornithologisch gebeuren verdween de fietser een poosje later, op weg naar zijn werk. Zijn dag was weer goed!

Bosuil

Tekening: Corrie van der Baan